

ORADEA-MARE (N. VÁRAD)
9 iulie st. v
21 iulie st. n.

Ese in fiecare duminică
Redacțiunea:
Strada principală 375 a.

Nr. 28. ANUL XXXI.
1895.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe 1/2 de an 5 fl.
Pe 1/4 de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei

Satira V.

Tantae molis erat!...

Virgilius.

DINU.

Ai cetit, fără 'ndoielă, dta care cetești
Și cunoști tot ce se scrie și se face 'n București,
Un frumos volum de versuri apărut luna trecută?
Pân' acuma, despre dânsul, n'am vădut încă făcută
Nici o critică 'n reviste, prin diare nici un semn,
Fie pentru, fie contra, ca să dea măcar indemn
De-a-l cătă la librărie! Aș dori să știu ce gânduri
Ai asupra-i? Poesia se cetește printre rënduri
Mai adesea și acesta n'ar avé 'nțele deplin,
Decă n'ai simți vibrarea sufletului ei, puțin.
Autorul e un tinăr de talent, poți să-mi spui cine-i,
Căci de este drept că rodul cade 'n prējma rădăcinei,
Nu va trece mult și culmea va atinge-o...

DAN.

Să me ierți,

Nu-l cunosc. Fac parte inse dintre cei mai rei esperți
In materie de versuri. Poesia, pentru mine,
E un fel de joc de vorbe ce dibaciu cat să se 'mbine,
Pentru-a scôte din icône și din vagi asemănări
Un scut clar, precum, de pildă, te-ai trudí: din lu-
minări,

Căt de multe-ar fi aprinse, să smulgi un sclipit de sóre.
Îți par cam prosaic póte? Firea mea nu-i priimitóre
Negreșit, de-așă impresii fine, ca al Parcei fir,
Și plăpânde cum e fóia fragedă de trandafir.
Visurile mele inse-și nu trec in domnia țilei
Și nici inima, nici mintea nu le voi supune silei
De-a simți și de-a pricepe, ceea ce-mi e de prisos,
Pentru traiul și plăcerea ce găsesc aicea jos.
N'am putut ceti volumul tinerului dtale
Prin urmare. In deobște, de și n'am aceeaș cale
Cu poeții, nu-s sëlbatec, nici absurd căt póte-ți par,
Căci din când in când, eu ênsu-mi, me jertfesc pe-al
lor altar;

Dramaturgii cei iluștri, mari tâlcuitori ai vieței,
Me fac să pētrund puterea și adâncul frumuseței
Poesiei, care 'n teatru înțeleg să aibă rol.
Glasul ei devin e falnic stăpânind al scenei gol
Și mișcarea și lumina îi dau aripi de 'nnălțare...
Bucuros până la capēt o urmez pe-așă cărare!
Ea me face să simt lupta patimilor omenești
Altfel decât cântărețul despre care pomenesci:

Visător și prepuelnic silnicind aceeaș strună,
Ca durerile iubirei cāt mai galeș să ne spună...
Sunt sătul de-atăta jale și de-afăția dulci poeți;
Cu vin prefăcut și sērbēd te timpești dar nu te 'mbeți!

DINU.

Prea-ți e chibzuința aspră și nedréptă! Cine póte,
Dintre noi să se ridice drept cumpēnitor de tóte,
Trebue să aibă mintea limpede și neatins,
De iscoda pārtinirii al simțirilor cuprins;
Iar acel care-și inchiagă hotărērea mai nainte
De-a pētrunde adevērul și ușor e la cuvinte
Ce apēsă greu pe peptul celui astfel judecat,
Are suflet pismătareț ori de sine-i prea 'ngâmfat!
— Deci, poeții noștri lirici stau in față-ți, tristă sórtă,
Muți, cu viersul lor cel gingaș, reci, cu inima lor
mórtă!?

Amintirea tinereței, focul dragostei dintēi,
Albele năluci ce nóptea ne-au veghiat la căpētēi,
Tóte sfințele avēnturi, neuitatele clipite,
Ce ne-au dat fiori de viēță și ilusii fericite,
Tot ce ne-a 'ncălđit ființa mai cu drag și cu noroc,
Să le ștergem dar din minte? Singuri să ne batem joc
De trecut? și in pustiul peptului, sdrobot de luptă,
Mângăios să nu mai cante lyra cea cu corde rupte?

DAN.

Cine e lipsit de darul de-a 'ntrupă in pildă vie
Viēța și mișcarea lumei, insedar acela scrie,
Căci temeiturile artei, cum și frumuseța ei,
Nu rēsar din forme góle, ci din fapte și idei.
Ađi, când bardii și rapsodii, nu-s ca 'n vremile trecute,
Povēțuitori de nēmuri, când mulțimile tăcute,
Nobilele Castelane ori inamorații regi,
Nu mai sorb ca balsam cāntul trubadurilor pribegi:
Cătră idealuri noue, bărbătești, să ne avēnte
Glasul harfei, dec'ē-i volnic inspirat el să ne cante,
Cu ne mai cercate tonuri, ce e ađi, măreț și drept
Și să stingă indoiēla ce ni s'a 'ncuibat in pept!

DINU.

Și de-aceea cređi că numai dramaturgii-s interpreții
Cei adevērați ai artei, numai ei rapsodii vieței?
Înțeleg. Și mie scena-mi este dragă și de mult
Îi urmez, la noi, progresul și minunile-i ascult!
— Ce deosebire, astăđi, cu ce-a fost odinióră!
Melodramele greóe, comedia cea ușóră

Și-au perdut și veselia și năprasnicii flori,
Care ne-au făcut să ridem și să plângem alte ori
Cu schimbarea de năravuri, cu adâncă respicare
A simțirilor și-a minții — temelia ași pe care
Se aședă ori ce 'n teatru e interesant și fin, —
Prefăcutu-și-au și ele graiu și fire deplin...

DAN.

Da, și-au însușit formula cea modernă 'n care dosa
De simțire și de spirit tremurând o dă nervosa,
Unde omul se măsură după cum și după cât
Pacostea ori nebunia hohotind îi sare 'n gât!

DINU.

Nu sînt mulți cei care luptă pentru scena noastră, inse
Le e cu atât mai mare meritul, cu cât mai strînsă
Pare unora puțința de-a se 'nfăptui la noi
Alt-ceva decât legenda strămoșescilor eroi,
Séu... séu...

DAN.

Nu câtă de géba, séu prostiile de rénd.
Pentr'un public ca al nostru, ce să-ți perși vremea
lucrând!

Căci lui altceva nu-i place, decât glumele sărute,
Feeriile cu ține și cu focuri colorate,
Crâncena dramaturghie, cățeturile pe jos,
Tot ce-i grosolan, obrasnic, mucalit și sgomotos!
Iértă-me că-ți taiu cuvântul, dar acéstă incordare
N'am găsit-o protutindeni. Astfel într'o adunare
Unde se vorbiá de teatru. Teatrul nostru? ce...

glumești?

Îmi dicea stăpânul casei: — „Când n'ai cum să câr-
muești,
„Scena și s'o 'ndrepti spre ținta pentru care e menită,
„Fie ea ori cât de mare și de bine spriginită,
„Lângeșce și se perde!... E o vorbă din bătrâni:
„Nu te 'nneci, când cați in apă, decât prinți a da din
mâni!

„Tot așa și-aicea; numai trebuie să aibi o mână
„Cel puțin, vai! și de dînsa veduvă-i — scena ro-
mână!

— „Dar actorii? Țise dómna, nici nu-i vęd și-mi
vine reu;

„Par' c'ar fi lăstuni sêlbateci prinși in cușca unui leu,
„Ciripind cu glas de jale și buimaci sburând cu frică.
„Nici ținută, nici măsură, nici nuanța cea mai mică,
„Ce-ar lăsá să se 'nțelégă că simțesc și că pricep
„In ce piele-și jócă rolul. Barbarii! Dar când încep
„Să declame? Nu-i urechie, ori cât de deprinsă fie
„Cu „vorbirea ca la teatru“, șirul spusei lor să-l ție,
„Căci atât frământă prosa și 'nțelesul il sucesc,
„Incât cređi că trag de mórte, când de dragoste-și
grăesc

„Și cu răcnet și cu vaet astfel versurile-ți tócă,
„Par că ritmul și cu rima „baba órbă“ 'n cap le-o
jócă!

„Dar de fumuri și pretenții mai mari decât ei sînt
plini;

„Ce să așteptăm dar artă de la astfel de juvini!“ —

DINU.

Déc' ar fi vędut, aceia, cum in teatru se munceșce,
Cu ce zel și străduință, ca albina-și întregeșce
Pärticica fiecare, câtă jertfă și amor
Pentru artă-i trebuieșce oropsitului actor;

N'ar fi fost atât de aprigi, nici cu-atât' amărăciune
N'ar fi 'mpovărat o vechie și obștésză slăbiciune
Printre noi: „esagerarea a ce facem și vorbim“,
Ce cu alte neajunsuri rasei noastre-o datorim.
Óre decât ai plecarea de-a găsi că tóte-s rele,
Astfel că de-ar fi aprópe te-ai legá chiar și de stele,
Cređi că ești lipsit de dînsa, au socoți c'ar așteptá
Sfaturile dtale lumea pentru-a se 'ndreptá?!...

DAN.

Ori cum, decât adevérul nu-i păcatul meu mai mare,
Nu șciu cum lucréză teatrul, șciu că-i trebuie 'ndrep-
tare,

Că e vreme să 'nțelégă ce ridicol și absurd
E să pui pe-un om să cânte, când, de pildă-i mut
și surd

Și dar să-și măsuró sborul pe intinderea aripei,
Pentru-a nu mai fi victima șovăirei și a pripei!
Décă cei ce catá 'n teatru gîngașele mulțumiri
Ale minții, fug de dînsul, lui să-și facă 'nviniuri:
Interesul și volumul dramelor naționale,
Ori vioiciunea farsei cu eroi de mahalale,
Neputénd, cu vorbe gróșe și cu versuri de trei coți
Să atragá valul lumii și să farmece pe toți.
Și veđi, nimeni nu-i găseșce lécul pentru astá bóla,
De aceea-s proști actorii și de-apururi sala-i gólá!

DINU.

Décă nici cu dramaturgii ai ajuns să nu te 'mpaci,
Ce-ți remâne dar?

DAN.

Nimica. Eu nu cer dela sáraci
Și sáraci sîntem de dênșii, căci ori cum îi vom in-
tórce,
Din cei căți trudes condeiu, nici un geniu nu vom
stórce,

Cântáreți, făr' de foc sacru, maestri făr' de idei
Scóșe din plámadá nouă, ucenici avem căți vrei;
Glasul lor cel slab și rece inse 'n suflet nu-mi stră-
bate,

Nici când Melpomena 'n scenă plină de dureri se bate,
Nici când Thalia sglobie, trece vesel scuturând
Clopoșeii nebuniei!... De aceea fluturând
Gándurile-mi, către alte orizonturi își iau sborul
Și se 'ntrebă, ce odrasle ilustrá-vor viitorul
Teatrului, când cei de astáđi sînt așa de sluți și mici
Și ee dușmani își va face avénd astfel de amici?...
De aceea mulțumirea mea și-a multora ca mine
O desevertșesc de sigur numai teatrele străine,
Unde arta-i sfântă, nu e ca adesea pe la noi,
Cestiune de tarabă, ori prilej de tărăboi!

— Acolo vibréză córda sufletésză cu putere,
Inima indurerată sprigin inima ta-ți cere
Și 'ntr'atata 'nchipuirea ce te mișcă și-o 'ntregești,
Că 'n aevea cu actorii simți că suferi și trăești.
Cine cu Shakespeare, de pildă, dragostea și mișelia
Omenésză n'a 'nțeles-o și pe cine veselia
Cea de veci dănuitóre a lui Molière n'a 'ncins,
Ori cu Schiller și cu Ibsen rostul vîetei nu l'a prins?
Care dintr'ai noștri-i vrednic, nu cu ei să se măsuró,
Ci prin umbra lor să trecă, cel puțin, și de ce óre
Aș privi eu chiar și arta, prin acel fantastic prism,
Ce resfrânge și resolvă tóte prin patriotism?
Cu entusiasmurí false și simțiri de poruncelá
Inșelându-ne, ascundem — sub pajghița de spoielá

Ce ne-acopere, — adâncul propriilor slăbiciuni,
 Și-au luat avânt nerozii și samsarii de minciuni;
 De aci indiferența pentru ori și ce lucrare
 De-ale noastre și îndemnul de fatală admiraire
 Și de imitațiune, ale celor ce găsim
 La străini, pe care 'n tóte astfel îi maimuțărăm.

DINU.

Bine, nu-i destul că lumea noastră par' că-i fermecată
 De străini, atât îi crede și cu drag la dênșii cată?!
 De la un hotar la altul póte nu e 'n țără loc
 Unde ei să n'aibă cuibul plin de spor și de noroc.
 Décă stă in firea noastră de-a imbrătoșă străinii,
 — Dându-le lor trandafirii și noi rămânând cu spinii,—
 Ori e vre-o fatală lege ce apésă pe cei mici,
 De-a legá împărechiere cu cei șmecheri și calici,
 Nu șciu, dar vedit e faptul, că la noi ori ce ne vine
 De la alții și prin alții, e frumos și este bine;
 Că sub chip de propășire prefăcând al nostru traiu,
 Am uitat vechile datini, am dat părintescul graiu
 La o parte, ca netrebnic și din frageda pruncie
 Ne deprindem cu acéstă jalnică Babylonie,
 Ce restórnă și 'ncălcește chiar și vorbele la noi,
 Până nu ne mai pricepem, par' c'ar fi vremea de-apoi.
 Vina o purtăm cu toții și pedépsa ce ne-astăptă
 Pentru-atâta ușurință și dispreț póte-i mai dréptă
 Decât cumpéna cu care ne-am grăbit a măsurá,
 Cele ce perdeam cu cele ce străinul se 'ndurá
 Să ne dea in schimb!

Fantastici cum sânt toți risipitorii
 Ne legăm cu cămătarii, curtenim cutropitorii
 Bunurilor ce părinții cu 'nrigire ne-au trecut,
 Până când, vedem cu gróză, că trăim din imprumut,
 Că nimic nu mai e-al nostru și că alta nu rămâne,
 Decât să plecăm din casă dicénd altuia: stăpâne!
 Viitorul fi-va óre al aceluia iscusit,
 Care-o șci să stea in cumpenipe o muchie de cuțit?
 Căci norocul își revérsă darurile minunate
 Peste cei cu limba dulce și cu șalele 'nelinate,
 De și bradul tot va crește falnic printre uscături
 Și frunțașul va străbate glótele de secături!

DAN.

Patriotule! acuma îți pricep deplin cuvântul.
 Óre cređi că fără asta, dusă numai de avântul
 Nostru, a putut să iésă dintre neguri? ai uitat
 Că străinii ne-au dat mâna și lumina lor ne-au dat?
 Décă am avut noi aripi și 'ndrăsnélă, ei, in zarea
 Larg' a lúmei indreptat-au sborul nostru și 'nnălțarea
 Și când, astăzi, capul falnic ne-i deprins să cate 'n sus,
 Nu poți stinge 'nriurirea cărui singur te-ai supus!
 — Dar să nu ne perdem șirul vorbeii. Póte-ar fi mai

bine
 Décă n'ar mai serie nimeni dintr'ai noștri; căci pe
 mine,
 Ori ce-ai dice, nu me 'ndupleci. Nu sântem destul
 de copti

Pentru-a prețui răsplata jertfelor atâtor nopți
 Și atâtor zile pline de lucrare încordată,
 Care 'n minte și in inimi se frământă de odată.
 Sérbedele rezultate cărora sânt nevoiți
 A-și supune 'ntréga muncă, îi sdrobesc. Căți sânt
 vestiți

Dintre dênșii și spre care opere, chiar de valóre,
 De-ale lor, veđi că alérgă lumea noastră cetitóre?
 Când din cărțile străine se vënd sume tot mai mari,
 Ale noastre zálogite putredesc pe la librari.

Nimenea nu le cunoșce, nici habar n'are de ele:
 Décă-s scrise româneșce, trebuesc să fie rele!
 Criticii de meserie, — lucru ne mai pomenit —
 Fără chiar a le deschide, dese ori le-au osândit. —
 Ș-apoi ce inriurire pot avé, când nu-s cetite
 Cărțile, ori cât de bune și ori cât de răspândite
 Ar fi 'n lumea noastră cultă?!

DINU.

... .. Ce 'nțelegi prin lumea
 cultă?
 Cei ce șciu mai multă carte, cei ce fac larmă mai
 multă,
 Ori acel mánunchiu de ómeni franțuziți și pomădați,
 Care cu dispreț se uită la artiști și la 'nvěțați?
 Despre cei dintéi n'am grija: ei cetesc și tac din gură,
 Cei gălăgioși n'au capul tocmai la literatură,
 Iar voi, lumea elegantă, voi, indată ce sférșiți
 Biéta școlă, in vârtejul vieții lacomi v'asvêrliți;
 Dați in drépta, dați in stânga lovituri, care de care,
 Pentru idoli de aur, pentru propria 'nnălțare,
 Pentru vélvă și nimicuri, inse pentru adevér
 Și lumină, ce e dreptul, nu jertfiți un fir de păr.

DAN.

Pentru ce-am jertfi noi óre astei omeniri nedrepte
 Și ingrate bunul nostru? n'are decât să aștepte
 Timpuri mai îndurátóre și prilejuri de noroc,
 Décă 'nfiptă-o țin năpatea ori miseria in loc.
 Fiecare pentru sine!

DINU.

Minunate 'nvěțăminte!
 Par' c'aud pe Zaratuștra, proorocul gol de minte,
 Cobia desnădăjduirii astui căpétăi de véc;
 Care patimilor noastre neputénd găsi un léc,
 Vré din slăbiciuni să stórcă și din șovăirea minții,
 Cea de veci nemernicie și perđare a ființei,
 Și trăgénd legi de năravuri din pécatele lúmeșci,
 Infășórá 'n giulgiu de mórte simțurile omenesci!
 — Dar voi bănuți că lumea e nedréptă și ingrata,
 Puneți umerii și-o scóteți, decă zace 'mpovărată
 De miserii in făgașul unde, fără șcirea ei,
 A căđut, in gónă órbă după forme și idei
 Noue și innălțátóre treptelor viitorimei.
 Dovediți că generóse bat in peptul tinerimei
 Simțimintele credinței și iubirei. Puneți foc
 Putregaiului ce încă mai cuprinde-atâta loc
 Impregiurul vostru. Calea netedescă se odată;
 Limpede să fie cerul, atn osfera mai curată.
 Alungați din templul sacru lacomii inchinători
 Ai vițelului de aur — cu ochi ademenitori —
 Și dați pildă omenirii, că nu-i de ajuns să spere
 Și s'astepte 'ndeplinirea viselor, ei din putere,
 Décă vré să-și tae brazda, să ia córnelé de plug,
 Căci de muncă dór mișeii și discreerații fug. —
 Altfel, decă 'n pragul vieții súnțeți voi cei care stați
 Disprețuitori și lángeđi, voi súnțeți degenerați;
 Idealul vostru este cercuit in strinsă zare,
 Décă numai egoismul și invidia-s in stare
 Sufletele să ne mișce și răpiți de-un trist avént,
 N'aveți decât interesul călăuză pe pământ!

DAN.

Timpul, sórta și nevoia, cu divina 'ngăduire,
 Mai curénd pot duce lumea la liman de mântuire,

Decât omul, jucăria întemplerii, slab și mic,
Care numai mintea pôte să i-o dea și alt nimic:
Înainte pârghie de slavă ori uneltă de șerbie;
Căci simțirea și credința — cât de generos să fie
El cu lumea, — firea însă-și scrie 'n inima ori cui,
Că născute din rărunchii lui, sunt numai ale lui.
— Décă norocos și harnic, cineva-și agonisește
O avere, bine-i ôre să-l veți cum o risipește
În pomeni și 'n milostenii, ca să-și facă nume bun?
Décă pe toți derbedeii de pe drumuri, nu-i adun
Ca să 'mpart cu dênșii, rodul muncii și-al științii
mele,

Drept e să port eu ponosul tuturor gurilor rele?
Căci cei leneși și nemernici sânt și îndrăsneți și mulți
Și mulțimea-i o putere, ce-ți impune s'o ascultă. —
Da-i disprețuesc, sânt aprig pentru dênșii. Cea mai
mică

Tresărire sufletescă nu le dau lor. Pot să dică
Ce-or voi, puțin îmi pasă, nu-s silit dór de destin,
Să arunc vulgarei glóte tot ce am mai bun în sîn.
Ș-apoi dându-me eu jertfă, vor scăde nenorocii
Pe pământ, ori mai degrabă crește-vor batjocorii
Cu un numer, căci nu-i nimeni, dintre noi, să nu
fi dat

Altora, fără să facă, un vrăjmaș séu un ingrat.
Ce-mi tot scoți lumea 'nnainte, las-o să-și urmeze
'n pace

Calea ei neinturnată . . . Dumnețeu știe ce face!
Ce mi-s bune mie tóte cele câte me înveți,
Décă-mi fac mai grea povara astei necăjite vîeți?!
Pentru ce, cu din'andinsul, vrei să-mi amăresc ființa,
Décă din atâta trudă, m'oi alege cu cînța
De-a fi urmărit zadarnic idealuri nebunești! . . .
Nu-i destul să lupți în lume, numai ca să 'ndeplinești
Vre o datorie, fără dorul sacru de isbândă.
Nu cu vorbă dulce saturi omenirea cea flămândă,
Ci, când te-o simți în stare să-ți dai tóte din belșug,
Te incongiură, te crede și cu drag îți intră 'n plug.
Décă n'ai nimic în creeri, nici putere n'ai destulă
Să-ți infăptuești voința, ori ce aspirare-i nulă,
Tóte trec neînțelese, fără vlagă, fără spor,
Numai tu remâi acelaș melancolic visător . . .

— Lasă-me dar să me bucur, de această trecătoare
Tinerețe, cum îmi cere inima ispititoare,
Dragostii și frumuseții, nu me 'mpinge — așa curênd
În geunee de miserii! . . . Astăzi, cel puțin, sburând
Într'o lume mai senină, gândurile mele pline
De o duiósă 'nsufletire, me rêsfrâng numai pe mine,
Și 'mpăcat cu blândul farmec, ce revêrsă 'n giurul
meu,

Peste tot domnește pacea, decă nu me turbur eu,
Cred că decă eu sânt vesel, lumea 'ntrégă-i mulțumită,
Că 'n ilusiile mele, sfera cea nemărginită
A făpturii e cuprinsă și că decă ai noroc,
De dureri și de restriște poți rîdend a-ți bate joc!

DINU.

Déc' ar fi ca să te judec, după câtă 'ndemănare
Ai de-a rêscolți principii și idei, dând imbinare
Celor mai nepotrivite și a celor mai de preț,
Aș găsi că ești un rhetor iscusit și îndrăsneț.
Dar ești tiner și de fapte și 'ncercări și-e încă gólă
Fila 'ncepătoare-a vîeții, deci cu ródele din școlă
Numai mintea 'ndestulindu-ți, ai crețut că ești sătul
Și că de-i avé vre-o lipsă, ai și spirit indestul!
Décă tóte nu-s din carte, multe-s din inchipuire,
Prin urmare și de-aceea, n'ai deplină 'ndrituire

De sfătuitor și critic, precum cu temeu o au,
Cei ce-au suferit și 'n lupta vîeții în picioare stau!
— Cine-i fără de credință însă-i și făr' de morală,
De aceea veți asupra omenirii, dând năvală,
Ca s'o stórcă, s'o frămênte toți cei pătimași și rei,
Fără să simțescă-odată tresărind rușinea 'n ei.
Fața lor, c'o indoită mască, după vremi, și-o 'mbracă:
Una trufașă și rece pentru lumea cea săracă,
Alta dulce și smerită pentru cei bogăți și mari
Și așa pe toți mințindu-i, cred că-s geniali și tari,
Cred că-i de ajuns să iêsă ei în față și să-și spună
Hotărîrea, ca pe dată obștia s'o ia de bună,
Iar când vei avé păcatul să te 'ncerci a discuta,
Tótă vina și prostia lor s'o dea 'n spinarea ta! . . .
Cu asemena tendințe și cu factori ca accia
Se corumpe conștiința, se falsifică ideea
De dreptate și de bine, chiar frumosul nu-i frumos,
Pentru dênșii, de-i nevolnic să-ți aducă vre-un folos!

DAN.

Ea găsește că-s ómeni practici, care nevoind s'aștepte
Rêndul lor cel târzielnic de-a suii a lumii trepte,
Cată mijloc să ajungă, cât mai grabnic, unde tind;
Căci cu mrēja și moméla mică, peșcii mari se prind!

DINU.

Inse nu la toți Delfinul rege-al apelor, s'arată.
Deci eu nu me mir că apanóstră-i vecinic turburată,
Déc' atâția „ómeni practici“, pretutindenii pescuiesc
Și nesățioși chiar fundul cu mocirlă-l rêscolesc!
— Póte că de-aceea 'n ochii-ți tóte-s negre și urite,
Că le cauți în oglinda astor unde mohorite
Și de-abiá, cu greu, la pórtă adevêrului sosit
Ești cuprins de indoielă și de luptă obosit? . . .
Slăbănog și nestatornic! Care ți-i atunci puterea
Dătătoare de viétă? dar povéta și părerea
Ce de lucruri și de ómeni îmi dedeai, de unde-ți vin,
Când ești tânjitor de tóte și de tóte ești străin?
— Sêrbești fii ai neputinții, sînteți dușmani omenirii,
Décă folosinții vóstre numai, calea propășirii
Socoliți că e deschisă și ve credeți însemnați
De destin a fi voi numai simțitori și luminați!
Au trecut acele vremuri când o vorbă și un nume
De ajuns erau să 'nalțe ori să nimicescă-o lume;
Farmecul acelor mythuri ați s'a spulberat în vînt
Și aceia au menire de-a fi 'ntéii pe pământ;
Care ce e bun și vrednic știu să cruțe și s'alégă,
Dorurile și nevoia tuturoră să 'ntelégă
Și deștéptă 'n inimi rivna și în capete idei
Sănêtoșe, fără 'ndemnuri de folóse pentru ei.
Ei muncesc ca să trăescă, nu le vin de-a gata tóte
Ca la voi, ci chibzuiéla din adânc de minți o scóte
Și în inimi o 'ncăldêșce, de aceea sânt crețuți
Și ce făptuesc rămâne, nu-s ca voi, din cer căduți,
Purtători de steme 'n frunte, gingași maestrii de grații,
Resăriți ca prin minune dintr'o cópsă cu-impêrății,
Cu pretenție de-a ține lumea 'n degetul cel mic,
De și 'n capete și 'n inimi n'aveți, dese-ori, nimic!
Scepticismul vostru ênsuș — cuiu de care își acată
Leneșii nedomerirea, — e mai mult la suprafață,
Căci în fondul firii sînteți, niște mari lăudăroși,
Fataliști, plini de eresuri, îndărăptnici și fricoși . . .

DAN.

Pentru Dțeu! oprește-ți Pegasul, că me ucide!
Am deschis c'o glumă vorba, ș-acum n'o putem închide

Idealul.

C'un potop de jurăminte, intr'atât îmi bănușeci
Dreptul cuget și de-atâtea rele, vai! me 'nvinușeci!
Hei! așa-i c'aveam dreptate să nu-mi placă poezia
Lirică, fiind-că iată unde duce fantasia
Ei, lipsită de hotare și avântu-i fără de rost:
Tot ce nu-i vioiu ori galeș, pentru ea-i năting ori
prost!

DINU.

Hotărit nu ne 'nțelegem!

DAN.

Óre nu eră mai bine,
Dacă remăneam în sfera artei blânde și senine,
Și ne răsflăjam cu teatrul și cu calde 'nchipuiri
De poezi, și cu năluca neatînsei fericiri?
Decât să lăsăm în voia lor gândirile deșarte,
Peste valurile lumii să ne mâne prea departe.
— Și 'n adâncurile firii și-ale sôrței omenșeci
Să pëtrundem . . . și cu mine, fără drept, să te 'n-
vrăjbeșci?
Ori și cât ne-ar fi de sfântă rivna și de înțeleptă,
Nu de dragul nostru lumea cale-și va luá mai dréptă;
Ei îi trebuie indemnuri mai puternice, mai vii,
Decât aforisme sterpe și sêrmâne utopii! . . .

DINU.

De-un indemn puternic lumea decă vre-o nevoie are,
Este de-a goní din suflet și-a stîrpi din cugetare
Egoismul și pornirea lacomului interes,
Fără cari, la noi, nimica nu-i plăcut nici înțeles.
Da, cu minte luminósă și cu inimă curată
Numai, vom puté ajunge finea cea adevêrată
A fãpturii s'o cunôșcem și treptat din ți în ți,
Ómenii se vor preface, patima se va 'mblândi.

DAN.

Décă e așa, atuncea mai întei încep cu mine,
Căci am inimă de aur și se póte ca lumine
N'am în de ajuns, pe urmă, am dorința să me 'mpac
Cu protivnicu-mi, de-aceea voi câtă să-ți fiu pe plac.
Dă-mi volumul cel cu versuri să-l cetesc, ca să-ți
pot spune,
Deslușindu-me eu ênsu-mi, decă s rele, decă-s bune,
Dar în schimb, ia în primire teatrul nostru dta,
Dór să aibi noroc și umeri din fãgaș a-l mai sãltá!

Bucureșci, 17 martie 1895.

D. C. OLLĂNESCU.

Cugetări.

Pentru femei bărbatul este o oglindă, din care ea
dispare decă nu stă neconținut în față-i.

*

Lacrămile de multe ori dau naștere urei.

*

Actorul și preotul totdeauna adună bogății la un
loc cu săracii.

*

Dintre culisele familiei toți apar deghisați.

*

Când îți este mintea încărcată cu gânduri, numai
condeiul te scapă de ele.

CORNELIA EMIL'AN.

Mama lui cea frumoasă.

Novelă originală.

(Urmare.)

Gntre aceste ființe atât de isolate, tinera contesă eră
cea mai streină, cea mai părăsită. Nime nu-i purtá
grigea, nu se interesá de ea. Ca páserica 'nspái-
mântată ședea ȕile întregi în chilia sa.

Sunetul înăbușit al pașilor proprii ce auđiá
când trecea prin coridóre, o umplea de gróză. Nici
odată în viéta ei nu simțiá lipsa unei mame séu cel
puțin a unei amice, ca și în ȕilele căsătoriei sale.

Ah numai pe un moment de și-ar fi putut rá-
ȕemá capul ingreoiat de durere pe peptul iubitor al
mamei! Numai pe un moment de și-ar fi putut da
acolo curs liber lacrimilor sale! Dênsa iubiá pe Eg-
mond. Îl iubiá de la primul moment, îl adorá . . .

Uitá tot când priviá în ochii lui frumoși, atrăgê-
tori. Ca átinsă de viperă se retrăgea înse observând
umbra ce se lăsá peste fața lui senină la vederea ei.

Inima-i abiá înflorită iute voi să-și închidá de nou
patalele, dar eră târȕiu.

Ráđa caldă de sóre folosindu-se de momentul ui-
tării de sine, se furișá până 'n adâncul inimei, deșteptá
acolo viéta, și viéta odată deșteptată nu o mai poți
scóte, fără s'o smulgi cu inimă cu tot.

Eră la începutul lunei lui decembre. Afară întreg
pământul și-a îmbrăcat costumul alb și lucitor de zá-
padă, formând astfel un tablou armonic cu albastrul
curat și profund al cerului.

Gerta priviá prin feréstra deschisă panorama fru-
mósă ce i se înfătoșíá séu mai bine ȕis, numai
un punct în aceea, pe Egmond care státea în mijlocul
curții cu fața veselă cum nu-l mai vȕduse nici odată.

Numai ce se întórse de la preumblarea călare, la
care îl atrase farmecul dimineții senine de iernă.

Zărind pe Gerta în feréstră, zimbînd o salutá cu
mâna.

Inima ei tresári de bucurie.

Acesta fu primul suris al lui de când erau că-
sătoriți.

Nici nu se reculese bine din uimirea fericită, când
și auđi pașii lui elastici naintea ușei, — în momentul
următor el státea naintea ei.

Cu o mână o cuprinse ușor, iar cu cealaltă in-
chise gémurile ferestrei ȕicênd:

— Aerul de afară e prea rece pentru tine, voi
dispune să-ți fie odaia cât de bine încălȕită, iar tu
să-mi promiți, că mai mult nu vei sta la feréstra
deschisă!

Apoi o conduse la un fotoliu lângă camin, și a e-
ȕându-o într'ênsul o mai invêli cu un swahl mare și
cãlduros ca pe un copil, și în fine se aședá și el lângă
dênsa. Gerta nu eutezá să respire. Cugetá, că viséză, și-i
eră frică, nu cumva la prima resuflare să se resfire tot
visul ei dulce.

Așá ședurá lung timp muți. De și ochii îi erau
tot în jos ficsați, totuș simțiá, cum privirea lui Egmond
neîntrerupt asupra ei odihneșce, și acêsta îi căusá ne-
liniște internă chinuitoare. De la un timp el intrerupse
tăcerea.

Invingênd în mod eroic simțemêntul neplăcut ce
l'a cuprins la cea dintei vedere a ei, mai departe nu-i
dădu nici o atențiune deosebită, s'a indatinat cu figu-
ra-i nefrumósă.

Acum inse? . . . Acum — se știea tată.

Ați dimințea i-a comunicat șcirea prin șopte misterioșe bētrāna Marta, care mai demult observase acēsta.

Vestea l'a ajuns pe neașteptate și cum călării singur prin albēta neinfinită, in peptul seu se deșeptarā diferite simțēmintē până acum de tot necunoscutē

Ceva prea măreț și neintelegibil i se părea deodată, ca și el să aibă de acum nainte o ființă, sânge din sângele lui, la care va privi cu iubire, cu speranțe mari, in care se va concentrā intrēga lui viētă și tot viitorul . . .

Aceste cugete și simțēmintē pe neobservate il apropiarā și de mama uritā, până acum desconsideratā.

Când o vēdū stând in ferēstra deschisā, o temere il cuprinse, ca nu cumva să rēcēscā și ii veni să o pāzēscā de ori ce periclu seu neplăcere, căci ea avea să fie — mama copilului seu.

Ea își ridicā incet pleōpele adumbrite de niște gene lungi și privirea lui uimitā se pironi asupra a doi ochi mari și fricoși. Și nu-și putea esplicā cum n'a vēdūt el mai nainte ce ochi de o frumuseță duioșā are nevēstā sa.

Tōtā inroși sub privirea lui și pleōpele iarăș se slobođirā ascundēnd o lacrimā ce se furișā sub ele.

Pentru ce ii veniā chiar acum să plângā? O presimțire amenințātore se aședā asupra-și ca năbuselā ce se iveșce nainteā vijeliei mari. I-ar fi plăcut să sarā, să ridā, ca copili, de bucurie, de fericire și totuș ii veniā să plângā și nu șciea pentru ce.

Sub ferestri se auđiau niște sunete vesele de clopoțele și Egmond privind prin ferēstrā vēdū o sanie elegantā și ușorā oprindu-se nainteā scării late ce conducea in coridorul inchis.

Figura micā, rotundā a baronului Ostoiu o recunoscu indatā; dar cine putea fi dama aceea cu ținuta maestōsā de lângā dēnsul?

— Ōspeți!

Gerta se ridicā și ea, privind cu o curiositate copilărescā. Stătura naltā și imposantā a damei de jos involuntar ii provocā admirațiunea. Tōte mișcările aceleia spuneau cât de conșcie erā de frumuseța propriā, măritā și prin costumul elegant de peluche de colōre brunā. Acesta, strimt alipit de corp, arātā intrēga figurā, in tōte liniile, ca sculptatā. Gātul și tivitura costumului, ornate cu blanā mātāsōsā arginție, dedeau intregēi figuri o frumuseță de picanterie nespūsā. Pe cap purtā căciuliță cochetā de blanā ce părea năpăditā de fulgi de zăpadā, iar fața-i acoperitā cu vël alb ii da și o infătoșare interesantā.

Gerta oftā adānc. Ochii ei prea bine șcieau aprețiā frumuseța ce i se infătoșā.

— Vei avē bunătatea să me scuzi la ōspeți; sūnt slabā; in locul meu, Hulda va fi de față, eu nu pot, nu pot . . . și căutānd ajutor, privi la dēnsul.

Egmond ii puse cu bunătate mână pe cap, cum o pui copiilor mici ca să-i liniștești.

— De și mi-ar fi plăcut să fi fost și tu de față — remāi, odihneșce-te; ești intr'adevēr fōrte palidā și nici eu nu cred să-ți facā bine o sfortāre. Te vom scusā noi, iar Hulda te va suplini.

Gerta remase cu durerea ei; starea bolnāviciōsā, cu care se scusā, erā numai un pretext.

De și mai mult copilā incā, atāt in simțiri cât și in judecatā, totuș cu ochii ageri a femeii iubitōre, deloc vēdū, că lângā frumuseța venitā ea dispare și presința ei ar ridicā și mai tare frumuseța celeialalte.

(Va urmā.)

AURELIA PĂCĂȚAN-RUBENESCU.

Ironie.

— Sonet. —

 Cănd m'am trezit din vraja amăgirii
 Visărilor nebune și deștepte, —
 Cum au fugit și n'au vrut să m'aștepte,
 Am mai cerut un cāntec jalnic liric;

Și-am scotocit cuvinte ințelepte,
 Să dau un lustru mângaios peirii
 Trecutelor ilusii, — și jelirii
 Să pun un vël, s'o sui pe alte trepte.

Să tremure duios vibrarea musii!
 Dar nu mai am putere să pot scrie.
 Am lāngeđit amar sub greul truđii!

O, spuneți dar ce-mi mai remāne mie,
 Cānd m'am ales din vechile ilusii
 C'un trai pustiu și plin de sārăcie? . . .

P. CONDA (DE LA CLUȘ.)

Respuns

la cele ce spun dușmanii femeilor.

VIII

 Dar m'am prea rātăcit prin țera frumōsā, in dorul copilăriei, ajungēnd cu gândul la iubire pe care tocmai o căutam. Iubirea nōstrā seu mai bine đis amorul ce ne deschide porțile vieții, și ne făcea să vedem lumea așā de dragā, de la vērsta de 12 ani. Acēstā iubire represintā o altā față decāt iubirea mamelor nōstre, crescute mai aproape de naturā și incălcite in mai puține perversități. Bunicele nōstre care la tinerețe fusese crescute numai la tors și țesut, cu psaltirea in mână și departe de ori ce privire a ōmenilor, considerānd bărbații ca draci și temēndu-se de ei, nici nu le trecea prin minte că fetele lor ș-ar putē inchipui altfel și că ar putē să iubēscā; datorია lor erā numai să le dee invēțături morale prosaice, ca să le pāzēscā de răpirile boerilor de care nime nu putea scāpā, și față de acēsta, reușią fōrte bine, nenorocirile ce đilnic se intēmplāu erā de ajuns ca singure fetele să se ingrozēscā, și când veniā vre o cucōnā să le spue că cutare le laudā că tare-s frumōse, seu le poftiā la dēnsa, șcieau ele ce vra; — dar față de dragostea care vine fără să șcii de unde, fără intermediator și fără vorbā, numai din ochi, nu șcii cum și nu șcii când, ședēnd la ferēstā seu cosind la gherghel in cerdac, or in grădinuță pe iērbā intre trandafiri și zārind din intēmplare cum te-a privit unul ce a trecut și cum mai trece și cum iar a trecut: de inima iți incepe a bate când gāndești că-i simțēști pașii, neindrāsning să ridici ochii de frică să nu se intēlnēscā, până ce in cele din urmă o ințelegere se face și veđi că sūnt de acelaș dor și gānd; — față de acestea, bunica nu șciea cum să se pāzēscā și nu le da nici o invēțăturā, decāt dōr adevērul ce fiecare mamā își gāsiā de datorie a-i spune fetei pentru a se șci pāzi; iar mai departe paza cea mai bunā care pāziā primeđia rea, erā că nu le intrā nimene in casā și nu le scotea nicāiri

In modul acesta, dragostea dulce trāiā in tōtā

voia in inima lor; simțirile curate și perceputele morale de creștere și religioase fiind cu dăsele, printre pază, printre frică puteau a se iubi și a se întâlni s'era la zaplaz cu iubirii lor, prin ajutorul slugelor compătimitore, și ani țineau acele idile frumoase de fericire lângă zaplaz — până ce in urma luptelor sus amintite se și măritau. Mamele noastre inse când venise vremea dragostei noastre, uitase ce au simțit odată, ce dulce au iubit, aveau percepute potrivite la îndămână pentru ca să nu-și mai bată capul cu paza și prin care și-au ajuns minunat la scop. Iubirea ni eră descrișă ca tot ce e mai injositor și că bărbatul desprețuește pe o femeie ce l'ar iubi, că femeia trebuie să fie mândră, mărță, desprețuitoare față de el.

Simțul iubirei e drept că nu se invță, el vine de la sine și simțul acesta lăsat in frăul seu la un copil ce nu știe să judece, de sigur că e periculos, de aceea trebuie a-i da percepute bune, a-l supraveghia, și nu putem dice că nu ne-a fost in timpul acesta, strict ăis, de folos — dar mai departe, când vii in lume, când vrei să te măriți, când iubirea îți face fericirea — a fost tot ce putea fi mai otrăvit. Tăta tinereta a fost cu gândul acesta plină: să fiu mândră, să me arăt nepăsătoare, să fiu cu despreț și nici odată el să nu știe, el să nu afle, asta ar fi cea mai mare injosire pentru mine, să simță că l'am iubit. Și in adevăr că precum in timpul străbunicelor noastre, coresponea paza ca de turci, față cu lumea barbară ce eră, intocmai așa coresponea acesta și pe timpul mamelor noastre, erau destui de acei bărbați fără inimă ce desprețuiau femeia ce l'a iubit abusând astfel, nenorocind fele pe care le lăsau, in raport cu brutalitatea ce domnia — pôte că erau și pe timpurile noastre rămășiți de acestea, dar față cu curente intrate in țeră se ciocnau.

Căntece de pe vremea mamelor noastre ca „Mai cugeți ore crudo“, „Nu me pedepsi stăpână“, „Amantul inșelat“ etc. le dădeau mamelor noastre fond de a ne face desprețuitoare și mărte, ca făcând acesta principiul de a fi in iubire fericit. Ambiția eră și așa in noi destul de desvoltată prin creștere, atăta acuma ne mai trebuia. De geba ne aruncă flori și buchete in grădină pe calea noastră, noi le aruncam cu piciorul, și le călcam când vedea el, degēba ne eră zaplazul „garnisit cu ochi“, astfel diceam in glumă, mergēnd anume la ora știută să ne vedă, ani intregi puteau să trecă, fără ca macar din mândrie să vorbim o vorbă cu el, de și părinților nu le venia in gând și nu ne păzia nime; numai in secret când nu eră el cu ființa-i să ne incante, să ne aducă serenade, când eră ulița desertă și nu mai resonă glasul lui, atunci plāngeam și udam cu lacrimi florile călcate, dar ce le-am fost strins, și acuma stăteau păstrate ca reliquii in casele noastre — ba încă vedēdu-ne intru una iubite și tāmiate, ajungea a ne fi prea mult iubirea lui, și decă se indurā macar servitōrea să vorbescă cu dēnsul: pe acesta o rugam ca pe Ddeu, să nu dōrmă noptea și să mērgă să vorbescă — să auđim prin ea din gura lui cât ne iubește — iar noi in schimb decă ne cerea iarăș prin servitōre vr'o vorbă de fericire, ne mulțāmiam a-l afrontă. Nici o vorbă de dragoste sēu de milă, dōr intermediatōrea acesta, decă se milostiviā a-i spune de la dēnsa câte ceva. A doua ăi când venia la măturat, ochii ne erau la dēnsa, de la ea atērnă dispoșiția pe tōtă sēptēmāna, decă a fost el sēu nu; până veniam iarăș sāmăbta de la pansion. Dar nici ei nu-i descoperiam dragostea, o ascundeam de toți — până și de noi; și astfel cu ideia că il desprețuim, că ni e odios, că ni e

lehamete de atăta silă cu dragostea lui, ēșine ne inșelam, purtādu-ne reu

Toemai după ce vedeam că nu mai este, că l'am pierdut atunci simțiam de unde ne venia fericirea, ce ne eră scumpă, ce ne da curaj și viță; atunci vedeam cum ne dōre inima, că l'am iubit — și in hohote de plānsat ascunse ne prāpādiam — eră un curent pe timpul nostru iubire ca acesta. „Mai cugeți ore crudo“, sēu „Nu me pedepsi stăpână“ de care erau inspirate mamele noastre, potrivite pentru niște cochete, care-l jōcă cum vreu pe cel ce-l au in inimă, erau mānuate cu așa nedibăcie de noi! Trebuia să fie niște copii de sēma noastră care să se lese purtați așa, cum îi purtam, in casuri mai grave inse eră decisător reu. Astfel amorurile noastre erau niște martirii lungi de ani, spiritul și inima deveniau bolnave, ajungēdu-ne tōtă ființa bună de nimic; tot ce nu aveam in inimă aveam pe buze, pentru că nu ne cunoșceam ființa și aplecările, și nu aveam in știință un punct stabilit spre care să gravitām in viță noastră, fiind astfel de nedefinită și ușorā și creșcerea ce ni se da. Acela ce eră și el amestecat in sōrta-ne il amenințau aceleași nemernicii, trebuia să-și lese șcōla, să umble din carieră in carieră, de sigur că și el cu inima sdrobită, neputēnd luā pe ceea ce voia și să fie fericit.

Mi-aduc aminte de o fată fōrte frumoșă, colegă a mea din pansion la Mm H. — eu eram de cāțiva ani măritată și ea tot fată mare eră; cu cātă durere imi spunea la o nuntă: „Veți tu sōrta mea! acum sūnt slabă și veșejită, dar nu știi ce frumoșă eram; abia ēșisem din pansion și-am mers la N., lumea se inchinā inaintea mea — dar și cine eră ca mine de superbă! Mama imi spunea intru una: mărță, desprețuitoare să fi! și cāt colo pe toți nici nu-i vedeam — mai pe urmă veni P. procuror la Dorohoi, muriā după mine și eu nebuniam după el. „Spune-mi că me iubești“ imi ăise odată dēnsul — „Dōr am și rațiune, îi ăisei rece, cum pot să iubesc pe cineva!“ i-am respuns, cu totul mândră de ceea ce ăiceam. „Amorul n'are reson, imi ăise el franțuzește, s'o sfērșit; ved că nu me iubești...“ și-a cerut permutarea și-a mers la N., acolo colega noastră M. l'a prins in mreji și a luat-o, dar mă-sa eră franceză după cum șcii — ani s'au trecut de atuncea, nu-ți pot descrie durerea mea, gândiam c'am să nebunesc! și-acuma me veți in ce stare am ajuns...“ Eră acelaș cas pe care-l șcieam din giur, de și eram amēndoue din alt oraș, și par că nu se cunoșce prin analogie de părerii acelaș cas in tōtă țera? Eră unul din acele mijlōce de atracție și de resistență pentru a inflăcărā iubirea, pe care mamele noastre l'au fost prins, dar pe care trebuie să-l șcii până unde și până când intrebuiță, când e vorba de a-ți intemeia prin iubire sōrta. Pe urmă am auđit că s'a măritat aceea colegă fōrte bine cu un căpitan bētrān, se ințelege căsătorie de conveniență.

ELENA VORONCA.

Ce este femeia?

Nici odată nu pôte să știe omul, unde se sfērșește āngerul la femei și unde se incepe diavolul?

Heine.

*

Femeile par a se supērā, când le spui: Te iubesc! Dar se necājesc când nu le spui nici o vorbă de iubire.

Thom.

Scrisóre din Atena.

6 iulie 1895.

Stimate dle redactor!

Vi-am fost promis, că la cas decã in feriile de vérã voi întreprinde vre-o cãlãtorie, am sã ve scriu câte ceva.

In fine m'am hotãrit sã iau drumul spre orient. Cã cum am ajuns la Atena peste Belgrad, Macedonia și Saloniki, acum nu dispun de timp sã ve scriu; des-
prea acãsta cu altã ocaziune.

De asta datã voi sã ve scriu despre Atena și încã despre cea nouã, pentru cã cea veche e atãt de inte-
resantã și imposantã, cã ore-și cumva i-aș detrage din renumele-i glorios încercãndu-me a-o descrie in cadrul unei corespondențe.

Atena nouã e situatã pe platoul puțin ridicat ce se intinde in partea nordicã a Acropolisului și a mun-
telui Pnyx, cari odiniorã formau partea constituantã a Atenei vechi. E un oraș de tot modern, cu strade frum-
mose și curate. In giurul orașului comunicã trenul și cu ceva mai in lãuntru tramway. Zidirile mai tôte sũnt
de marmorã din muntele Pentelicos, in un stil oriental și cele mai multe cu terasã pe acoperiș. Mai insem-
nate sũnt museul național, academia, palatul regal, uni-
versita'ea, liceul și Zappeion. Abunã-órã ca orașele mari din apus și Atena are mai multe piãte, dintre
cari mai insemnate sũnt: piãta constituțiunei și a con-
cordiei, luminate cu luminã electricã.

Inainte de asta cu 50—60 ani, in locul unde zace
acum Atena, se ñice cã erã un sat, abiã cu ceva as-
pect de oraș și in scurt timp zelul și ambițiunea na-
ționalã a grecilor, cu parale adunate cele mai multe in
ñeri strãine, a ridicat un oraș atãt de frumos, cãt îți
vine sã ñici cã numai din mare a putut sã iêsã, din
spumele mãrii de unde s'a ivit și Venus cea frumósã.
Bãrbați de origine grecã, ca baronul Sina și Zappa au
contribuit fôrte mult la ridicarea și infrumșetarea ora-
șului. Primul a lãsat sã se zidescã splendidul palat nu-
mit: Academia, al doilea in partea resãritenã a Acro-
polisului, spre riul séu mai bine ñis pãriul Iliisos a
ridicat un edificiu grandios numit: Zappeion, care va
sã servescã de esposiție permanentã pentru produse și
manufacturi indigene. Pãnã in prezent abiã sũnt aran-
giate 8 sale și aceste cam sãrãcãcios.

Vis-à-vis cu Zappeion peste pãriul Iliisos, unde
odiniorã erã locul destinat pentru jocuri publice numit
Stadion, care e de formã lungãrêtã ovalã, lung cam de
200 și lat cam de 35 m. Acum se fac pregãtiri mari
pentru arangiarea jocurilor olimpice, așã cum se ñineau
acele in anticitate. S'a luat in plan case, acum se efep-
tuesce zidirea din marmorã a stadion-ului, ori mai bine
ñis reconstruirea lui așã cum erã in vechime. Timpul
destinat pentru aranjarea jocurilor e luna lui martie
anul 1896, pe cãnd cred cã vor veni cu sutele de mii
omeni din tótã lumea.

E fôrte cu cale, cã aranjarea s'a plãnuit pe luna
lui mãrțișor, pentru cã aici mai vãrtos acum este o
climã aprópe nesuportabilã, este o cãldurã teribilã, așã
cã numai dimiñeta de la 6 ore — 10 pot umblã prin

oraș și sãra de la 5 incolo și atunci tot la fiecare ¼,
de orã sũnt silit a odihni puținel astimpãrãndu-me cu
mastix, limonadã ori altã beuturã recreatóre.

Inteligența de aici e fôrte loialã cu strãinii și e
de o elevațiune modernã. Moda francezã pretutindene
ș-o ocupat locul și aici. Parlamentul sãra își ñine șe-
dintele. Atenianul e de la fire prevenitor, ca esemplu
aduc numai impregiurarea, cã cum am putut eu intrã
in parlament: stãnd inaintea parlamentului am rugat
in limba francezã pe un domn, ce dupã esterior mi se
pãrea a fi deputat, și nu m'am inșelat, de loc m'a con-
dus la birou și mi-a esoperat un bilet de intrare.

Parlamentul e o zidire simplã atãt la esterior cãt
la interior. Partea din lãuntru are formã de semicerc
cu doue colonne in mijloc, cari ñin plafondul. Intra
colonne un loc mai ridicat pentru president, dinaintea
residentului ceva mai jos tribuna, adeca locul pentru
oratori. Lãngã president 2 notari și lãngã fiecare co-
lumnã câte un sicriu cu cãrți, sigur biblioteca parlamen-
tului. In fața presidentului stau bancele treptat ridicate
pentru deputați. Jos in banca primã, și nu in foteuill
separat, ocupã loc ministrii. Am numãrat cam 140 lo-
curi și erau preșenți 110 deputați. Chiar atunci erã la
tribunã ministrul president Delianis, cuvëntã in cestiu-
nea esportului de stafide din pãrțile Corintului.

Erã un om pleș cam la 60, cu o presentare ele-
gantã, o oratorie ce incatenãzã, o mimicã ce impune și
o voce plãcutã. A vorbit cam 3 pãtrare de orã, sub
tot discursul am observat o liniște, ce pôte sã fie nu-
mai in o școlã disciplinatã. Eu cetiam câte odatã in
jurnale, cã in parlamentul Greciei sũnt dese ședintele
furtunóse, și acum afarã de mișcarea ce fãceau depu-
tații fãcẽdu-și cu jurnalul recóre, altã nimic n'am
observat. Cãțiva erau cu pãlãria pe cap; printre șiru-
rile deputaților am vãñut și doi ñãrani in costumul lor
ñãrãnesc, despre cari mi s'a ñis, cã ar fi din Pelopones.

Abiã cã și-a sfãrșit premierul vorbirea, s'a suit
la tribunã un deputat brunet cu un tip adevãrat gre-
cesc, pe care inse mai mulți de 35—40 nu l'au ascultat
eșind tóți ceialalți afarã.

Viãta de stradã in Atena, abundã órã ca in Paris,
se incepe la 8 sãra și ñine pãnã la 12, cãnd pe tôte
stradele undulezã lume multã. In piãta Constituțiunei
unde e și otelul regelui, care in present se aflã in vi-
lageaturã la Totoy, lãngã muntele Parnas, eri sãrã mu-
sica a cãntat câteva piese monotóne grecești, apoi a fost
nn foc bengalic de tot feeric. O lume multã petrecea
aici lãngã cafea turcescã, inghețatã și limonadã ori altã
ce. Tot aici e și otelul d'Angleterre, unde am tras, e
un otel cu mult confort și cu serviț prompt.

Locul de escursiune pentru atenieni e Phalero,
portul cel mai aprópe de oraș ¼ de orã cu trenul.
Despre acesta de altã datã, cã acum nu dispun de
timp, apoi și cãldura e fôrte mare.

Mai amintesc încã și aceea de aici din apropierea
colinei muselor și a nimfelor, cã Mercur a falimentat,
monetã de argint ori aur nu veñi de loc, numai niște
papire murdare, cari de present au scãñut de la 100 la
35 Pãnã aci 1 drachmã (= 100 lepta) valorã 1 franc (= 100
centime); ađi inse pentru un franc capeți: 165 lepta,
dar numai in hãrtie, nikel ori aramã, cã argint și aur
nu se aflã in circulațiune. Pentru strãinul care nu vine
cu monetã de aur ori argint de acasã, e fôrte neplãcut
lucru, ba pôte avé și perdere considerabilã.

Salutare. La revedere.

T. BULC.

† Traian Doda.

De la Caransebeș ne vine șcirea de jale, că generalul Traian Doda a încetat din viață acolo la 4/16 iulie.

Mărtea-i n'a venit neașteptată, căci băla-i grea de mai mulți ani ne-a indicat catastrofa; cu toate acestea a sguđuit toate inimile româneșci, căci repositul a fost unul din frunțașii noștri, care lasă după sine un gol mare.

Născut la 29 iulie 1822, ca fiu de grănițer, a intrat și densusul pe cariera tătane-seu și a făcut o strălucită carieră militară, pe care a terminat-o ca general-major.

Pensionat, a fost ales presidentul comunității de avere granițereșci din Caransebeș, deputat de acolo la dietă. Remânend singurul ales român, a adresat presidentului o scrisore, anunțându-i că nu pôte intra, inse nici nu-și depune mandatul. In urma acestei scrisori, el a fost condamnat la închisore de doi ani și la amendă de 1000 fl., inse monarcul l'a agrățiat.

Încă înainte d'a se severși procesul, s'a bolnăvit și s'a retras in viața privată

Familia repausatului publică următoreă inșciințare funebrală: Ana Zunea născută Doda și Elisabeta Doda ca surori, Alisandru Zunea cu soția Cornelia născută Teodory ca nepoți, infrânți de nespusă durere aducem la cunoșcința tuturor nămurilor, amicilor și cunoscuților, că scumpul și neuitatul nostru frate respective unchiu, *Traian Doda*, general-major ces. și reg. distins cu mai multe decorațiuni militare, fost deputat dietal și primul președinte al comunității de avere a fostului regiment confiniar romăno-bănățan nr. 13, după împărțășirea cu santele taine, a reposat in Domnul astăzi la 2 ore din ți, in etate de 73 de ani. Remășițele pămenteșci ale scumpului nostru defunct se vor depune spre eternă odihnă in cimiteriul gr. or. român din Caransebeș vineri in 7/19 iulie a. c. la orele 5 d. a. Fie-i țerina ușoră și memoria eternă! Caransebeș, 4/16 iulie 1895.

I d e a l u l .

Cine n'a avut séu n'are in lume un ideal, pentru care e gata să trecă prin foc și mărte, numai să-l vedă realizat? Idealul acesta este cum n'a mai fost in lume, model de frumuseță, un ânger trimis din cer. Un astfel de ideal este și cel represintat prin ilustrațiunea noastră de acuma, ce-a inspirat pe un pictor renumit și pôte și inamorat.

LITERATURĂ și ARTE.

Satira dlui Ollănescu, pe care o publicăm in fruntea foii noastre, a fost cetită de autorul in sesiunea de astă-primăveră a Academiei Romăne, Încă atunci dl Ollănescu a promis că o va da „Familiei“ și astfel aceea apare acuma mai înteu in fôia noastră. Voind să oferim cetitorilor noștri o plăcere deplină, o pub-

licăm totă intr'un singur numer. Astfel, siliți a face economie de loc, a trebuit să omitem portretul ce avea să vină pe pagina primă; iată pentru ce in nr. de acuma publicăm numai o singură ilustrațiune.

O interesantă călătorie in orient. Dl profesor Teodor Bulc de la gimnasiul din Beinș, cunoscut și din suvenirile și impresiunile sale de călătorie ce publică in colonele foii noastre. a făcut in săptămânile trecute o prea interesantă călătorie in orient, petrecend timp mai lung la Atena, de unde ne-a trimis scrisoreă ce-o publicăm in salon, precum și la Constantinopol unde a asistat și la ceremonia mergerii sultanului la moșee. Mult călătoritul profesor, intorcenduse acasă. își va descrie călătoria mai pe larg și va publică-o tot in „Familia“, unde aceea de sigur are să fie cetită cu multă plăcere.

Almanacul invățătorilor din diecesa Caransebeșului. Reuniunea invățătorilor romăni gr. or. de la școlele confesionale din diecesa Caransebeșului serbeză in anul acesta jubileul de 25 de ani al inființării sale. Din incidentul acesta Reuniunea va publică un almanac, la care vor colaboră mai mulți bărbați de litere rugăți anume pentru scopul acesta.

Profesorul Weigand in Bănat. Am scris și noi, după alte diare, că dl profesor Weigand de la universitatea din Lipsca petrece in Bănat, spre a face studii asupra limbei romăne; acum dl profesor adresază diarului „Dreptatea“ din Timișora o scrisore prin care spune, că numai in luna viitore pôte să vină. Conform planului seu, la 3 séu 4 august are să sosescă la Timișora, de unde va face excursiuni prin impregiurime, pentru a face studii dialectice; de acolo, după un restimp de 2—3 săptămâni, se va duce la Lugoș și apoi la Caransebeș, Orșova, Vêrșeț, Oravița și Bocșa. Pân' atuncia dsa rógă pe invățatori să insemne cât se pôte de precis și fonetic cuvintele acelea, care se intrebuinteză numai in graiul țeranilor și acelea care au o insemnătate deosebită de cea obicnuită in limba literară séu au flecsiune deosebită.

O bibliotecă internațională. Am scris astă-primăveră și noi, că la Paris esistă de mai mulți ani o asociațiune numită „Alliance scientique universelle“, din care fac parte bărbați de litere din totă lumea. Acesta alianță a intemeiat și o publicațiune literară, care in fiecare an apare in alt oraș și cuprinde lucrări de ale scriitorilor din partea locului. Broșura primă s'a publicat la Paris, a doua la Lyon, a treia la Quebec in Canada, a patra la Brusela, a cincea a apărut tocmai acuma la București, unde alianța asemenea are membri și un comitet. Acest comitet se compune astfel: delegat general pentru România dl V. A. Urechia, președinte al comitetului dl Butculescu; comitetul de redacțiune, president dl G. Esarcu, vicepresident dl dr. Vițu, secretar dl Nestor Urechia. Broșura publicată la București conține lucrări de Carmen Sylva, V. A. Urechia, B. P. Hașdeu, dr. V. Babeș, dr. I. C. Istrati, Gr. G. Tocilescu, Ionnescu-Gion, Negreanu și de alții. Are 215 pagine și costă trei franci.

Protocol. A eșit de sub tipar la Arad, din tipografia diecesană: „Protocolul adunării generale a cincea a Reuniunii invățătorilor romăni gr. or. din diecesa Aradului, ținută la Arad in 18 aprilie 1895“. Cuprinde protocolul și toate actele adunării generale, din care relevăm lecturele ce s'au făcut acolo.

Diaristic. Dreptatea din Timișora la 1 iulie v. și-a schimbat formatul; acuma e cevaș mai mare, dar in loc de 8 pagine, are 4; iar prețul de abonament s'a

redus de la 12 fl. la 10 fl. pe an. — *Concentrarea*, un nou organ conservator, a apărut la Craiova. — „*Vremea*“ se numește un nou ziar politic și literar, care a început să iasă la Craiova. Astăzi numai *Timpu* și *Vremea* pot să treacă granița.

TEATRU și MUSICĂ.

Concert la Lugos. La 10 iulie n. tinerimea română studioasă din Lugos a dat acolo un concert, care inse n'a fost spriginit, după cum ar fi meritat. S'a executat următoarea programă: Mic Potpouri românească de I. Mureșan, executat pe pian și violină de dnii V. Biberea, C. și T. Bredicean; „Fantasie Polonaise“ de I. Raps, executat pe pian de dl L. Tempea; „Nocturne“ Op. 37 și „Mazurka“ Op. 6 de Tr. Chopin, pe pian și violină, executate de dnii A. Cosgaria și L. Tempea; „Africanul fidel“ couplet-marsch de W. W. cântat cu voce și pe pian de dnii V. Biberea și T. Bredicean.

Producțiune teatrală în Oravița. Tinerimea română din Oravița-română va da la 1 august n., cu concursul tinerimei din Mercina, concert și reprezentație teatrală, în folosul fondului bisericesc gr. or. din Oravița-română. Programa: I. Concert. Motto. 1. „Hora oștașilor români“ de I. Georgescu. 2. „Doină Doiniță“ de I. Vorobchievici. 3. „Vino lele“ de I. Vidu. 4. „Junimea Parisiană“ de Adam. II. Teatru. a) „Harța Rezeșul“ operetă comică într'un act de V. Alecsandri. b) „Germanii în Africa“. Glumă dramatică cu cântece în 2 acte de S. Wenzel, tradusă de C. Strimbei c) Tabloul viu. După producțiune joc.

BISERICĂ și ȘCOLĂ.

Știri bisericești și școlare. Pr. Ssa episcopul Ioan Mețianu a adresat tuturor protopresbiterilor și inspectorilor școlari un cercular invitându-i a se îngriji de repararea și curățirea edificiilor de școlă. — *Dl Bucur Popoviciu* cu soția, locuitori în Hațeg, au cumpărat pentru biserică gr. or. de acolo un clopot în preț de 410 fl.; iar *dl Ioan Baciu* și soția, asemenea din Hațeg, au cumpărat pentru aceeași biserică un alt clopot cu 221 fl. 94 cr. — *Dl D. A. Laurian*, secretarul general al ministeriului instrucțiunii publice din România, a presidat în săptămâna trecută în sala din Palatul Ateneului solemnitatea împărțirii premiilor la elevii școlilor secundare din București și a ținut o admirabilă cuvântare despre importanța disciplinei în școlă. — *La școala română gr. c. de fete din Șomcuta-mare* a devenit vacant postul de învățător, cu plată de 300 fl.; termenul recursului e 8 septembrie n. — *Dl Stefan Velovan*, fost director al institutului pedagogic din Caransebeș, mai apoi directorul școlii normale Carol I din București, și-a dat dimisia, care a fost primită de dl ministru al instrucțiunii publice.

Jubileul profesorului Popea, despre care am scris pe scurt, în nr. trecut, a fost o frumoasă serbătoare în Brașov. „Gazeta Trans.“ ne dă amănunte interesante, din care scotem următoarele. Înteu s'a presintat la jubileul corpul profesoral, în cap cu dl director Virgil Onițiu, felicitându-l în modul cel mai călduros și predându-i un tablou în colori, reprezentând pe Mântuitorul predicând mulțimei lângă lacul Genezaretului. Apoi se presintă o deputațiune a Reuniunii învățătorilor ro-

mâni din districtul X (Brașov, Bran și Trei-scaune.) al cărui președinte e dsa; oratorul deputațiunii a fost dl învățător I. Dariu. În fine vini deputațiunea compusă din tinerii universitari, foști școlari ai jubilarului, în al căror nume a vorbit dl rigorosant în drept C. Sotir. S'era se țină o întrunire socială în sala cea mare din localul societății de tir, la care au luat parte vr'o 150 de persoane. S'au pronunțat mai multe toasturi și s'au cetit depeșele de felicitare. Serbarea s'a încheiat cu dans, care a ținut până 'n zori.

Jubileul profesorului Ioan German în Blaș s'a început prin presintarea, după liturghie, a corpului profesoral, în cap cu directorul gimnasial, care i-a adus felicitări colegiale. A urmat comitetul Reuniunii femeilor române, apoi oficiul archidiececan, comitetul despărțământului Blaș al Asociațiunii transilvane, în sfârșit persoanele singuratic. După aceste corpurile profesoral a dat un banchet, la care a luat parte și In. Pr. Ssa mitropolitul care a salutat pe jubilarul prin cuvinte bine simțite; apoi au vorbit și alții. După banchet, mitropolitul a părăsit sala luând pe jubilar de braț, aclamat cu entuziasm din toate părțile.

Școlile române din Brașov. Am primit: A XXXI programă a gimnasiului mare public român de religiu-ne gr. orientală din Brașov, a școlii comerciale și reale și a școlilor primare împreunate cu gimnasiul, pe anul școlastic 1894—95, publicată de Virgil Onițiu, directorul școlilor medii. Din această scotem următoarele informațiuni: corpul profesoral de la școlile medii a ținut conferințe pedagogice, al căror resumat se și publică. La gimnasiu au fost 12 profesori; la școala comercială 11, la școala elementară capitală de patru clase ordinare și două paralele pentru copii și 5 clase pentru copile au funcționat 6 învățători la copii și 6 la copile, la școala de repetițiune 2. S'au înscris: la gimnasiu 325, la reale 148, la comerciale 68, cu toții 561. La școala elementară capitală 402 copii și 236 copile; în cea de repetiție 47 băieți și 43 copile. Suma totală: 1289.

Institutul teologic-pedagogic din Caransebeș. Esamenele s'au sfârșit mercuri la 10 iulie n. sub presiul Pr. Ssale episcopului Nicolae Popea, care a asistat din început. La pedagogie au obținut în cursul I calculul general eminanță: Sol. Balint, Ioan Deheleanu și Cornelia Drăgălina; primă au 12 elevi; secundă 12. În cursul II au eminență: Ioan Cioc, Ioan Dorca, Alexandru Liuba, Pavel Miclea, Ioan Naia și Eva Ogrin; 20 elevi au primă și 2 secundă. În cursul III au eșit eminenți: Mihai Cristescu, Iancu Străin și Aurora Liuba; 10 au primă și 6 secundă. La teologie au obținut în cursul I Ioan Buliga, Dimitrie Cioloca, Valeriu Dabiciu, Alesandru Guga, Valeriu Petroviciu calculul general eminent; 4 elevi bun; 3 elevi suficient. În cursul II sânt eminenți Iosif Birta, Iancu Ișfan; 4 elevi au bun; 7 suficient și un elev nesuficient. În cursul III are calcul general bun 1 elev și suficient 9 elevi.

Învățătoare noue. La examenul de evalueațiune de învățătoare din Sibiu au reușit următoarele absolvente de pedagogie: Maria Bogdan, Maria Cristea, Cornelia Decean, Aurelia Goga, Eugenia Greavu, Sabina Săvoiu și Cornelia Stoica.

În școlal al XIX. În Giula pe frontispiciul școlii românești se află inscripțiunea „Școala română“. Șovinismul turbat, care de altă parte bucină în lume liberalism, n'a putut suferi inscripțiunea românească, deci autoritatea politică de acolo a șters-o cu de-a sila, în o zi de serbătoare, când românii se aflau la biserică.

Reuniunea învățătorilor români gr. or. din despărțământul Deș a ținut adunarea sa generală în comuna Magógea la 6 iulie n., luând parte abia a treia parte a membrilor, ba însuș președintele parocul Ioan Buzură din Gostila prezentându-se târziu. Învățătorii Vas. Contiș, T. Coroian, G. Tolca și George Prigóna au citit lucrări de ale lor. Adunarea a fost convocată și condusă la început de învățătorul Grigore Gavriș din Giurgești.

C E N O U ?

Știri personale. Regele și regina României vor plecă în străinătate la începutul lunii viitoare. — *Br. George Vasileo*, deputat în senatul imperial, care a ținut de curând o cuvântare strașnică în senatul imperial, veștejind pe profesorii nemți din Cernăuți, cari persecută pe studenții români; — a fost provocat la duel de vr'o 25 de profesori și studenți germani din Cernăuți. — *Dl dr. Victor Babeș*, directorul institutului de bacteriologie din București, a plecat la Londra pentru a lua parte la congresul internațional de medicină. — *Dl George Țințariu*, corporal în batalionul de vânători nr. 28 staționat la Sibiiu, pentru că s'a găsit la dânsul scrisoarea dlui V. A. Urechia către femeile române și câteva cântece naționale, după un arest preventiv de 3 luni, a fost condamnat de tribunalul militarilor la degradățiune și închisore de 14 zile. — *Dl dr. Eugen Leményi* ș-a deschis cancelărie advocațială în Brașov. — *Printul Ferdinand al României* a sosit din Anglia la Sinaia; prințesa Maria va mai sta câteva săptămâni acolo. — *Dl Vasile Pop*, judecătorul de cerc din Năsăud, precum și *dl E. Iovian* jude la tribunalul din Sibiiu au obținut titlul și caracterul de juđi de tabla regescă.

Asociațuneea transilvană. *Despărțământul Năsăud* va ținé adunarea sa generală în Sângeorgiul-român la 1 august, sub presidiul dlui dr. Ioan Pop, secretar dl Grigore Pletos. Intre lucrările acestei adunări se anunță și hotărîrea unui premiu pentru cea mai bună disertațiune asupra subiectului: „Cum se pôte promovă cultura pomilor la poporațuneea de pe teritoriul despărțământului“. — *Despărțământul Sighișora* se va intruni în adunare generală în comuna Ferihaz la 28 iulie n. sub presidiul dlui D. Moldovan, secretar dl Zaharie Ganea. — *Despărțământul Sălagiu-Chior* a amănat adunarea sa generală convocată pe 6 august, la 11 august, în Șimleul-Silvaniei.

Osândiți pentru Avram Iancu. Dnii Liviu Albini și Ioan Moța din Sibiiu au colectat pentru monumentul lui Avram Iancu 3780 fl. 63 cr., 330 lei și 50 bani. Ministrul de interne inse a dat ordin ca colectarea să se opréscă și banii adunați să se confiscé. În urmarea acestui ordin, căpitanul poliției din Sibiiu a urmărit pe numiții, cari apoi au și fost osândiți și a-nume: dl Liviu Albini la închisore de 5 zile, dl Ioan Moța la 3 zile; totodată suma adunată se confiscă în folosul erarului regesc unguresc. Osândiții au inaintat recurs contra sentinței.

Petrecere de veră în Șomcuta-mare. Tinerimea română din Șomcuta-mare și impregiurime va arangia joi la 25 iulie n. petrecere de veră în sala ospățării din Șomcuta-mare. Am fi așteptat ca tinerimea să fi dat cu asta ocasiune și vr'un concert cu declamațiuni; cu atât mai vèrtos, că acolo este și un cor vocal în pópór, care de sigur cu plăcere ș-ar fi dat concursul.

Comitetul arangiator e compus astfel: președinte Vasile Dragoș, membri în comitet: Laurențiu Avram, Alexiu O. Bogdan, Emil Butean, Vasile Butean, Vasile Coteș, Augustin Dragoș, Teofil Dragoș, George Lengyel, George Micu, Aurel Nilvan, Victor Nilvan, Victor Vașvári, George Zah. Venitul curat e destinat pentru școla română gr. c. de acolo.

Adunarea Reuniunii femeilor române selăgene amănată. *Avis.* Din cauze neprevădute adunarea generală a Reuniunii femeilor române selăgene, convocată pe 6 august st. n. a. c. în Șimleul Silvaniei, se amână pe ziua 11 august st. n. Tot atunci se va ținé și espositia de lucruri de mână femeesci. Șimleu, la 15 iulie 1895. *Clara Maniu. n. Coroian*, presidentă; *Cosma*, secretar.

Petrecerea tinerimei române din Timișóra, la 14 iulie, a reușit bine, de și lume n'a fost tocmai multă, dar veselia a înlocuit lipsa asta. Au fost de față dómnele Hermina Lazaru, Letiția Oncu, Rotariu, Stanca, Magdu, Hamsea, Maximilian, Papp, Putici, Ardelean, Jurma, Muntean, Gerdan, Gaita, Milu Popovici, și dșórele Aurora Ardelean, Paulina Voianț, Vióra Magdu (singura în costum național.) Valeria Gerdan, Aurora Jurma, Augusta Stanca, Silvia Gaita, Marióra Zarie, Martinovici, Olariu, Petrovici și altele.

Asasinarea lui Stambulow. Pe când deputațuneea bulgară, sub conducerea mitropolitului Clement, umblă la Petersburg să înmóie inima țarului, pân' atunci acasă la Sofia niște asasini au omorit pe Stambulow, fostul prim-ministru și mare antagonist al influenței rusești. La 15 l. c. séra la 8 ore, dânsul a fost atacat pe stradă de 4 ênși, cu revolverul și cu cuțite, cari l'au lăsat aproape mort. Transportat acasă, la 18 l. c. dimineța la 3 a și murit. Asasinatul acesta a tulburat stările în Bulgaria; se đice că printul Ferdinand va abdică în favorul fiului seu.

Călindarul săptămânei.

Dumineca a 7-a după Rusalii, Ev. dela Mateiu, c. 9. gl. 6, a inv. 7.

Điua sêpt.	Călindarul vechiu	Călind. nou	Sórele.
Duminecă	9 Mart. Pancratie	21 Paulina	3 41 8 52
Luni	10 SS 45 M. din Nicop	22 Maria Magd.	3 42 7 50
Marți	11 Mart. Eufemia	23 Apolonia	3 43 7 49
Mercuri	12 M. Proclu și Ilarie	24 Christiania	3 44 7 48
Joi	1 † Sob Arch. Gavr.	25 Iacob Apost.	3 46 7 46
Vineri	14 S. Ap Achila	26 Anna	3 47 7 45
Sămbătă	15 MM. Ghiric și Iulita	27 Berhold	3 48 7 43

Avis abonanților nostri.

Semestrul al doile s'a început cu nr. trecut. Numarul acesta se mai trimite tuturor abonaților nostri de pân, acuma. *Cei ce nu mai vor să fie abonați*, binevoiescă a ne innapoiă numerul acesta; iar cei ce vor să aibă fôia noastră și mai departe, sânt rugați a ne responde abonamentul.

În mijlocul indiferentismului general față de literatură, cu mari greutăți susținem „Familia“. Greutățile inse nu ni se fac prin lipsa de abonați, ci prin obiceiul devenit aproape general d'a nu plăti regulat costul foii.

Décă numai ómenii săraci ar fi de așa, n'am avé nimic de đis; dar când vedem că mulți de stare bună și de posiție mai distinsă. încă remân datori: sântem siliți a face apel la sentimentul de corectitate al tuturor, rugându-i să trimită regulat abonamentul, precum primesc și fôia regulat, căci decă numai puțini își implinesc datoriă la vreme, cu ce să suportăm noi cheltuelile edițiunii?!

Editura «Familiei.»

Proprietar, redactor respundător și editor: IOSIF VULCAN.

Cu TIPARUL LUI IOSIF LÁNG ÎN ORADEA-MARE.